

Tato diplomová práce rozebírá metodou historického institucionalismu repatriační politiky Polska a jejich fungování. Popisuje vývoj repatrice z oblastí bývalého Sovětského svazu od první světové války do současnosti. Analyzuje institucionální změny, které přispěli k současnému znění Repatriačního zákona a tyto změny zasazuje do hlubšího kontextu. V následující části je představena Karta Poláka, jejímž účelem je podle zákonodárců zhmotnění morálního závazku vůči Polonii. Pro správné fungování Karty Poláka bylo zapotřebí upravit i Zákon o státním občanství, jehož prvky, které jsou relevantní pro téma práce zde budou také rozebrány. Popisem vývoje instituce Karty Poláka se snažím dokázat, že prvotní záměr pomoci polské diaspoře na východě již ne úplně odpovídá skutečnosti. Díky jednoduchým podmínkám pro získání Karty Poláka a celé řadě novelizací získává navíc funkci repatriační, neboť držitelé mohou po roce zažádat o polské občanství. Přestože oba zákony míří na jinou skupinu obyvatelstva, vlivem neúspěchu Repatriačního zákona začíná postupně Karta Poláka přejímat jeho funkci. Reakce okolních států s početnou polskou diasporou reagovala odlišně v závislosti na jejich zájmech a proto jsou do práce zahrnuty i jejich reakce.